

13 grudzień 2023

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XV, NUMER 672

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor”
ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 14.12.2023 r.

Kochani.

Zaczynamy lekturę Pisma Świętego. W tym roku towarzyszy nam krótki list św. Pawła Apostoła do Galatów. Listy św. Pawła wywarły ogromny wpływ na naukę, teologię Kościoła, dlatego warto je poznać i zrozumieć.

Słowo Boże jest ważne, kształtuje nasze serce, pomaga nam oczyścić się z kłamstw złego ducha. Poznając Je poznajmy Boga. Poświęćmy ten czas na spotkanie z Jezusem w Słowie Bożym.

Jak będzie wyglądać ta praca?

1. Pomódl się do Ducha Świętego, uświadom sobie, że stoisz w obecności Boga.
2. Przeczytaj dany fragment Słowa Bożego.
3. Przeczytaj komentarz do tego fragmentu.
4. Napisz w zeszycie to, co dla Ciebie jest najważniejsze z tego fragmentu i z komentarza. Spróbuj z tego stworzyć własną modlitwę, albo postanowienie na dany dzień.
5. Zawierz to wszystko Maryi, odmawiając *Pod Twoją obronę*.

Na owocną pracę, błogosławię +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.

ks. Damian, Pasterz

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Katarzyna Zdeb

V-ce lider

Marcin Zacharski

V-ce lider

Dzień	Fragment Listu do Galatów
Czwartek	Ga 4,21-31
Piątek	Ga 5,1-12
Sobota	Ga 5,13-6,10
Niedziela	Ga 6,11-18

Czwartek:

Paweł wraca do argumentacji teologicznej, interpretując ostatni fragment swojego tekstu w taki sposób, aby podkreślić status wolności, jaki już osiągnęli Galaci, którzy przyjęli wiarę. Jest bardzo prawdopodobne, że przeciwnicy Pawła często powoływali się na teksty o Hagar i Sarze na dowód, że prawdziwymi dziedzicami obietnicy są Żydzi wywodzący się od Izaaka, syna obietnicy. Gdyby więc narody chciały być potomkami Abrahama, musiałyby wypełniać Prawo i poddać się obrzezaniu. Tekst, rozumiany dosłownie, jest oczywisty i przekonujący. Podtrzymuje raczej stanowisko przeciwników Pawła. Dlatego Apostoł czuje się zmuszony odpowiedzieć za pomocą tych samych cytatów z Pisma, ale przy zastosowaniu metody hermeneutycznej, która prowadzi do całkowitego odwrócenia sensu dosłownego. Paweł alegoryzuje tekst albo raczej zauważa,

Animatorzy diakonii

Danuta Partyka

diakonia modlitewna

Dawid Przydział

diakonia uwielbienia

Alicja Cyrnek

diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski

diakonia modlitwy
wstawienniczej

Bartłomiej Medygrał

diakonia liturgiczna

Katarzyna Świder

Magdalena Rząsa

diakonia wprowadzająca

Klaudia i Konrad

Przydział

diakonia medialna

Joanna i Wojciech

Wojdyło

diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska

diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb

diakonia miłosierdzia

że mamy tu do czynienia z typologią, i z tej perspektywy go interpretuje. Zwraca się szczególnie do tych, którzy chcą podporządkować się Prawu (w. 21). Tekst nawiązuje do Rdz 16 i 21. Hagar i Sara, żony Abrahama, jedna niewolnica, a druga kobieta wolna, urodziły synów Abrahamowi. Matki owych synów uważane są za matki założycielki dwóch ludów, jednego wywodzącego się z rodu ludzi wolnych (potomkowie Sary), drugiego z rodu niewolników (potomkowie Hagar). Zarówno Paweł, jak i jego przeciwnicy przemilczają fakt, że w owym czasie syn niewolnicy był uważany za człowieka wolnego, jeśli taki był status ojca. A zatem Izmael i Izaak byli ludźmi wolnymi, ale fakt ten nie ma znaczenia, skoro interpretacja Pisma nie opiera się na postaciach historycznych, lecz na reprezentowanych przez nie typach. Dyskusja toczy się wokół prawdziwego potomstwa Abrahama, dziedziców obietnicy. Paweł chce pokazać, że są to ci, którzy są w Jezusie Chrystusie i nie podlegają Prawu, to znaczy poganie i judeochrześcijanie uwolnieni od Prawa. Linia Hagar nosi znamię niewolnictwa, ponieważ jej syn urodził się normalnie, zgodnie z prawami natury. Hagar jest płodna i obdarzyła Abrahama synem. Natomiast Sara, przeciwnie, jest niepłodna. Jej syn przyszedł na świat nieoczekiwanie jako znak błogosławieństwa i na skutek obietnicy. Toteż status wolności Sary naznaczony jest przez obietnicę i łaskę. Zabieg odwrócenia interpretacji staje się wyraźniejszy, kiedy Paweł podaje geograficzną lokalizację dwóch przymierzy, ponieważ każdy z synów symbolizuje jedno przymierze. To, które wywodzi się z obecnej Jeruzalem, jest przymierzem zawartym na Synaju (4,24), gdzie zostało przekazane Prawo Mojżeszowi. Reprezentuje ono świat prawdziwego niewolnictwa, a jego potomkowie żyją w niewoli. Czytelnicy rozumieją, że chodzi o Żydów posłusznych Prawu, tych, którzy uważają siebie za prawdziwych potomków Abrahama i Sary. Dla Pawła zaś należą oni do świata reprezentowanego przez Hagar, dawną niewolnicę. Zgodnie z 4,26 prawdziwym wolnym światem jest górne Jeruzalem. Termin ten był znany czytelnikom. Ta Jerozolima ma pochodzenie boskie i jest miastem powszechnym, zamieszkanym przez wszystkie ludy, które przyjmują wiarę. Nie ogranicza się do Kościoła pogan, lecz obejmuje wszystkie ludy łącznie z judeochrześcijanami uwolnionymi spod Prawa. Tutaj mamy do czynienia z przymierzem, które rodzi wolnych synów. A zatem prawdziwymi potomkami Sary nie są Żydzi poddani Prawu, lecz narody uwolnione od Prawa. Werset 4,27 jest prawie w całości cytatem z Iz 54,1. Dlaczego Paweł wybrał ten tekst? Sara była bezpłodna, ale była zamężna i nie została oddalona. Zapewne Apostoł chce podkreślić tutaj przychylność Boga wobec ludzi odrzuconych przez społeczeństwo (C. K. Barret, *The Allegory of Sarah, Abraham and Hagar*). Sara znajdowała się w gorszej sytuacji z powodu bezpłodności, ale Bóg jej pobłogosławił. Hagar, według Rdz 21, znalazła się na marginesie z powodów społecznych i została porzucona, lecz Bóg jej pobłogosławił na pustyni. W Liście do Galatów tematem dyskusji jest wykluczenie narodów przez Żydów z powodu Prawa. Według opowiadania z Księgi Rodzaju Sara byłaby przodkiem Żydów, a Hagar – obcych narodów. Tak więc, zgodnie z Pawłowym punktem widzenia, Żydzi, potomkowie Sary według ciała, byłiby „duchowymi potomkami” Hagar, zgodnie z jej statusem niewolnicy, a „duchowi potomkowie Sary”, kobiety wolnej, byłiby potomkami Hagar, to znaczy poganami, prawdziwymi dziedzicami obietnicy. Jest tak wyraźnie powiedziane w Ga 4,28. Wersety 29 i 30 ukazują napięcie między judaizującymi a poganami. To nie poganie prześladowają Żydów, lecz na odwrót. Paweł bardzo ostro ocenia zachowanie Żydów. W Rz 9-11 zrewiduje tę postawę. W w. 4,30 Apostoł wyraźnie postuluje taką samą postawę, jaką Żydzi zajmowali wobec innych narodów, ale jeśli tak, to popada w sprzeczność z własnym krytycznym stanowiskiem wobec wyłączności Prawa. Możemy tutaj powiedzieć tylko to, że w nowym życiu w Chrystusie nie ma miejsca dla niewol-

nictwa. Wszyscy, którzy są w Chrystusie, są wolni, ponieważ wszyscy stanowią jedność w Chrystusie. Ga 4,31 jest nie tylko syntetycznym ujęciem ostatniego argumentu, ale streszcza w sobie wszystkie argumenty wyłożone w rozdz. 3-4 i jednocześnie przedstawia wezwanie do wolności, która będzie tematem następnego rozdziału.

Piątek:

Usprawiedliwienie przez wiarę w zasadniczy sposób wpłynęło na ukształtowanie się nowej tożsamości chrześcijan: są teraz sprawiedliwi i wolni. Paweł z całą mocą swego autorytetu upomina Galatów (5,1), aby żyli zgodnie z tą tożsamością i trwali w Chrystusowej wierze. Werset 1 jest emfaticzny. Wyzwolenie w Chrystusie nie polega na zmianie pana, lecz na życiu darem wolności. Powrót do obrzezania byłby poddaniem się Prawu, co oznaczałoby nie tylko popadnięcie w niewolę, lecz także zerwanie więzów z Chrystusem (5,4). Dyskusja nie skupia się po prostu na rytuale – argumenty za i przeciw obrzezaniu są tu najmniej ważne – lecz na dwóch odmiennych sposobach postrzegania świata i działania w nim. Dlatego główna linia podziału przebiega między sprawiedliwością płynącą z wypełniania Prawa a sprawiedliwością udzieloną przez Boga w niewinnie Ukrzyżowanym, czyli sprawiedliwością należącą do porządku Ducha i wiary. Ta pierwsza zniewala, wzbudza trwogę i potępią; należy do porządku ciała i dlatego jej celem jest interes osobisty. Ta druga natomiast uwalnia, tworzy życie i zbawia. Jej konkretnym przejawem jest wspólnotowa i bezinteresowna miłość (5,6). Jest to możliwe, ponieważ sprawiedliwość Chrystusowa rodzi się z łaski. Werset 6 ma podstawowe znaczenie dla uniknięcia fałszywej interpretacji usprawiedliwienia przez wiarę jako stanu bierności, nie mającego żadnego związku z praktykowaniem sprawiedliwości. Nowa tożsamość usprawiedliwionego i wyzwolonego człowieka ukazuje się bowiem tylko w uczynkach miłości. Jakub ma rację, twierdząc, że wiara bez uczynków jest martwa. Paweł zgodziłby się z nim, jak można sądzić po 5,6. Wersety 7-12 są aluzją do przeciwników Pawła. W 5,10 Paweł przejawia większy optymizm w stosunku do Galatów niż w 4,20. Z tekstu wynika, że przyszłość wspólnot galackich jeszcze nie jest przesądzona, że nie ulegli namowom przeciwników. Werset 11 sugeruje, że przeciwnicy posłużyli się argumentem, iż Paweł nadal głosi obrzezanie (czy chodziłoby o przypadek Tymoteusza, opisany w Dz 16,3?). Apostoł zaprzecza temu. Gdyby bowiem głosił obrzezanie, nie byłby już prześladowany i ustałoby zgorzenie krzyża. Obrzezanie gwarantowało bezpieczeństwo i przywileje zarówno w społeczeństwie żydowskim, jak i w pierwszych latach cesarstwa w społeczeństwie rzymskim. Werset 12 ma wydźwięk sarkastyczny. Najpewniej jest to zawołana aluzja do kastracji praktykowanej w kulcie Kybeli, najważniejszej bogini Galacji.

Sobota:

Nowa tożsamość tych, którzy są w Chrystusie, wymaga od nich poświadczenia czynami, że są wolnymi dziećmi Boga. Wolność jest darem, który przejawia się w obliczu Boga i społeczeństwa. Dlatego w tej sekcji Paweł upomina Galatów i radzi im, jak mają postępować, aby żyć zgodnie z odpowiedzialną etyką. Ciało przeciwstawia duchowi, widząc w nich dwie opozycyjne siły. Ciało ma różne konotacje, w niektórych kontekstach oznacza po prostu „człowieka” (1,16; 2,16; 4,13), w innych moc kierującą człowieka ku czynom sprzecznym z jego wolą (5,17). Paweł upomina adresatów, aby nie nadużywali wolności, ponieważ wtedy ciało może ich skierować na drogę przeciwną Duchowi. Wydaje się, że życie w wolności i odrzucenie Prawa zakłada wybór między spełnianiem

pożądań ciała a objawieniem owocu Ducha. Paradoksalnie jednak opowiedzenie się za ciałem oznacza utratę wolności. Tak więc uwaga Pawła i Galatów skupia się na problemie, jak zachować wolność, odrzucając zarazem przepisy Prawa kierujące naszym postępowaniem. Możliwe, że był to poważny problem dla wspólnoty i że nauka przeciwników Pawła (Chrystus i Prawo) rozwiązywała ten dylemat. Dla Pawła człowiek może żyć bez Tory, o ile w swoim postępowaniu kieruje się miłością. Bezinteresowna miłość Boga znajduje odbicie w bezinteresownej miłości wspólnot chrześcijańskich do innych wspólnot. To nie jest to samo co kochać bliźniego miłością, która jest owocem Ducha. To, co nakazuje Prawo, staje się nowym obowiązkiem i ciężarem; to, co rodzi się z Ducha, staje się naturalnym sposobem postępowania. Cytując Torę w 5,14, Paweł chce zapewnić Galatów, że odpowiedzialne korzystanie z wolności przejawia się w czynach powodowanych miłością. Powołanie do wolności nieuchronnie pociąga za sobą wzajemne słuźenie sobie (5,13). Uczynki i postawy, opisane w 5,19-23, nie są zwykłym wyliczeniem wad i cnót, lecz widzialnymi skutkami właściwymi dla dwóch przeciwstawnych postaw życiowych. Podczas gdy to, co negatywne, wynika ze świadomych działań ciała (w. 19), to, co pozytywne, jest owocem Ducha (5,22). Jest rzeczą znaną, że lista w w. 22-23 zaczyna się od miłości. Jakkolwiek skłonności ciała nie znikają w człowieku, Paweł przypomina, że ciało ze swymi pożądaniem i namiętnościami zostało ukrzyżowane razem z Chrystusem. Nie ma powodu do obaw. Duch, jeżeli pójdziemy drogą przez Niego wskazaną, zwycięży moc ciała. Paweł kończy upomnienie, udzielając wspólnotom konkretnych rad i podkreślając znaczenie czynienia dobrze (6,1-10); używa zdań i wyrażeń powszechnie stosowanych w kulturach żydowskiej i hellenistycznej.

Niedziela:

Paweł podsumowuje swój list, kontynuując polemikę z przeciwnikami (6,12.13). Ostatnie linijki napisał własnoręcznie; ten dość powszechnie stosowany zwyczaj miał potwierdzać autentyczność dokumentu. Nowością natomiast było to, że napisał je wielkimi literami, jakby chcąc przyciągnąć uwagę czytelników. W podsumowaniu na pierwszy plan wysuwają się trzy aspekty: narzucanie obowiązku obrzezania (6,12) jako konkretny problem, przed którym stanęła wspólnota; nowe stworzenie (6,15) jako centralny punkt odniesienia w każdej dyskusji na temat Prawa i wiary; i znamiona przynależności do Jezusa na ciele Pawła (6,17), uwierzytelniające jego autorytatywne głoszenie Ewangelii krzyża. Znamiona te są konsekwencją jego apostołskiego powołania (por. 2 Kor 11,23-29), ale w niczym nie przypominają tych, które pozostawia na ciele rytuał obrzezania. W zakończeniu pojawiają się dwa bardzo krótkie błogosławieństwa; pierwsze w 6,16 jest tradycyjnym żydowskim błogosławieństwem, skierowanym w tym przypadku do „Izraela Bożego”, całego ludu nowego stworzenia, w którym nie ma podziału na pogan i Żydów. Na końcu (6,18) Apostoł powtarza błogosławieństwo, które mogło być dobrze znane, ponieważ jego słownictwo trochę odbiega od słownictwa Pawłowego. Ga 6,10 nawiązuje do 5,6. Powtórzenie to wskazuje na fakt, że w polemice na temat obrzezania i wiary, Prawa i łaski, najważniejsze jest widzialne świadectwo czynów i postaw, to znaczy wiary udokumentowanej działaniem na rzecz miłości czy nowego stworzenia. Są to dwie strony tego samego medalu. Taka jest charakterystyczna cecha tych, którzy żyją chrześcijańską wolnością.

Ogłoszenia

1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.

2. Postuga modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej <https://www.miriam.rzeszow.pl/zapisy/zapisz-sie-na-modlitwe-wstawiennicza/> . Dyżur wstawienniczy w miesiącu grudniu wypada 20.12.2023

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostonowo za każdego członka Wspólnoty.
- b. Za pozostałe osoby, intencje można umieszczać na portalu zywawiera.pl.
- c. Intencja powinna zawierać imię osoby omdlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
- e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- h. Informacje przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.
- i. Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.